

vztahuje. Nehledíc však k tomu, musí podle § 577 c. ř. s. smlouva o rozsudím zřízena býti písemně a, poněvadž vymáhající strana písemnou smlouvu nepředložila, nemělo býti exekučnímu návrhu vyhověno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Lze přisvědčiti stěžovatelce, že rozhodné pro posouzení otázky, na které rozhodčí výroky se vztahuje úmluva o vykonatelnosti cizích rozhodčích výroků ze dne 26. září 1927 čís. 192 sb. z. a n. na rok 1931, jest ustanovení čl. 6 této úmluvy, podle něhož se úmluva vztahuje jen na rozhodčí výroky, které byly vydány po té, kdy nabyt účinnosti Protokol o rozhodčích doložkách vyložených v Ženevě od 24. září 1923 (čís. 191 sb. z. a n. na rok 1931). Nelze však přisvědčiti výkladu, který dává stěžovatelka ustanovení bodu 6 tohoto protokolu. Podle první věty tohoto bodu stane se protokol o doložkách o rozsudím účinným, jakmile byly složeny dvě ratifikační listiny, čemuž jest rozuměti tak, že se stane účinným jen pro příslušné dva státy, které právě složily tyto dvě listiny, jak to nepochybně vyplývá z další věty tohoto článku, podle kterého nabude uvedený protokol později účinnosti pro každý smluvní stát za měsíc po té, kdy Generální sekretář Společnosti Národů podá zprávu o složení jeho ratifikační listiny. Podle toho ovšem se může přihoditi, že rozhodčí výrok týkající se příslušníků dvou různých států byl vydán v době, kdy protokol o doložkách o rozsudím se stal účinným v jednom z příslušných států, nikoli však také v druhém. Důsledkem toho však může býti jediné to, že se tento rozhodčí výrok stane vykonatelným jen v onom, nikoli však také v druhém státě. Poněvadž notifikace o složení ratifikační listiny Československé republiky týkající se protokolu o doložkách o rozsudím podle bodu 6 se stala 7. října 1931, jak vysvítá z vyhlášky uvedeného protokolu ve sb. z. a n., nabyt tento protokol mezinárodní působnosti (účinnosti) pro Československou republiku teprve 7. listopadu 1931, jak rovněž ve vyhlášce výslovně uvedeno a jest proto přisvědčiti názoru rekursního soudu, že se úmluva o vykonatelnosti cizích rozhodčích výroků č. 192/31 nevztahuje na rozhodčí výroky ze dne 11. listopadu 1930 tvořící exekuční titul.

Čís. 13231.

Vyživovací zákon (ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931).

Soud, rozhoduje o tom, zda má býti učiněn návrh na stíhání pro trestný čin podle § 8 zák., jest oprávněn uvažovati o vhodnosti a odůvodněnosti návrhu na stíhání, jakož i o tom, zda zjištěné okolnosti odůvodňují podezření ze řečeného přestupku. Ustanovení § 84 tr. ř. nepřichází tu v úvahu.

(Rozh. ze dne 1. února 1934, R I 1296/33.)

Opatrovník dítěte učinil na jeho manželského otce oznámení ve smyslu § 8 zák. čís. 4/31, tvrdě, že se otec dítěte úmyslně vyhýbá svým vyživovacím povinnostem a že dosud pro své manželské dítě nezaplatil žádné výživné. P r v ý s o u d návrhu ve smyslu § 9 cit. zák. nevyhověl. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Ježto jde o nezl. osobu, která má právo požadovati výživné, má na jejím místě činiti trestní návrh u obžalovacího úřadu jen poručenský soud. Ve smyslu tohoto zákona přezkoumal poručenský soud, který jest oprávněn, by trestní návrh učinil, stav věci v tom směru, zda jest tu podezření trestného jednání ve smyslu § 8 cit. zák. Však k podstatě tohoto přestupku patří, že povinný k poskytování výživného nesplnil úmyslně nebo z hrubé nedbalosti povinnost k výživě, takže oprávněný, v tom případě dítě, jest vydán nouzi neb by nebyl vydán nouzi, musí býti podporován třetí osobou. Přezkoumání spisů v tomto směru nezavdává rekursnímu soudu příčinu, by trestní návrh u obžalovacího úřadu učinil, poněvadž ze spisu vychází najevo, že otec dítěte jest zaměstnán jen jako praktikant u kočovného biografu Josefa K-a, a skutečně jen za poskytování stravy a bytu, což jest potvrzeno i sdělením nemocenské pojišťovny.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jde o dovolací rekurs podle odstavce (2) § 46 zákona ze dne 19. června 1931 č. 100 sb. z. a n., který může býti podán jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy a zmatečnost. Není tu žádný z těchto důvodů. Nižší soudy svými usneseními nerozhodly o otázce, zda otec František K. jest vinen přestupkem podle § 8 zákona ze dne 16. prosince 1930 čís. 4 sb. z. a n. z r. 1931, nýbrž jen, zdali po rozumu § 9 téhož zákona má býti učiněn návrh na jeho stíhání pro tento trestný čin, o němž nižší soudy jsou po zákonu povolány rozhodovati. Proto byly oprávněny uvažovati o vhodnosti a odůvodněnosti návrhu na stíhání i o tom, zdali zjištěné okolnosti odůvodňují podezření řečeného přestupku, a není nezákonností, že po této stránce výsledek šetření přezkoumaly a posoudily. Ustanovení § 84 tr. ř. nepřichází v úvahu pro zvláštní ustanovení citovaného § 9 zákona čís. 4/1931. Napadené usnesení není ani ve zřejmém rozporu se spisy, neboť odůvodnění jeho má ve spisech podklad a jest otázkou právního posouzení, které z tvrzených okolností jest považovati za závažné pro rozhodnutí, otázkou tou však nejvyšší soud v souzeném případě se zřetelem k ustanovení (2.) odstavce § 46 zákona čís. 100/1931 sb. z. a n. se nemůže zabývat. Výtku zmatečnosti rekurent vůbec neprovedl a nejvyšší soud přezkoumaj spisov zmatečnost neshledal.

Čís. 13232.

Rozsudek v rozvodovém sporu, jenž byl vynesena na základě uznání žalovaného, aniž soud zjišťoval anebo uváděl rozvodový důvod, nemůže býti podkladem pro přeměnu rozvodu v rozluky (§ 17 rozl. zák.).

(Rozh. ze dne 1. února 1934, R I 1303/33.)